

Un comerç que compleix cent vint-i-cinc anys entre nosaltres de F. Xavier Roca Guitart publicat al programa de la Festa Major de Solsona del 1995.

Un comerç que compleix cent vint-i-cinc anys entre nosaltres

Al vell mig del nostre nucli antic, a la cruïlla dels carrers de Sant Cristòfol, de les Terceries i de Sant Nicolau, podem trobar encara avui un d'aquells elements propis del nostre poble. És més vella que tots nosaltres i respira amb la vitalitat d'un nadó, arrelada a Solsona a bona part de la província trobem la botiga de Ca l'Adroguer Nou.

Va ser l'any 1870 quan Francesc Feu i Roma, natural de Torelló i la seva esposa Ramona Villaró i Costa, natural de Cardona, varen decidir tirar endavant un negoci, un negoci que havia de ser el seu modus vivendi i alhora el culpable d'endolcir molts moments que de segur són irrepetibles per a cada un de nosaltres. Podem parlar, sens dubte, d'un negoci familiar, només cal entrar-hi per respirar aquella olor que fan les botigues acollidores, especials, plenes de bonhomia. El Francesc i la Ramona van tenir un fill: Francesc Feu i Villaró, que casat amb Conxita Font i Ferrer (de cal Pixarada) i seguint els passos familiars va continuar la tasca endegada pels seus pares.

Un comerç que compleix cent vint-i-cinc anys entre nosaltres

Al vell mig del nostre nucli antic, a la cruïlla dels carrers de Sant Cristòfol, de les Terceries i de Sant Nicolau, podem trobar encara avui un d'aquells elements propis del nostre poble. És més vella que tots nosaltres i respira amb la vitalitat d'un nadó, arrelada a Solsona a bona part de la província trobem la botiga de Ca l'Adroguer Nou.

Va ser l'any 1870 quan Francesc Feu i Roma, natural de Torelló i la seva esposa Ramona Villaró i Costa, natural de Cardona, varen decidir tirar endavant un negoci, un negoci que havia de ser el seu modus vivendi i alhora el culpable d'endolcir molts moments que de segur són irrepetibles per a cada un de nosaltres. Podem parlar, sens dubte, d'un negoci familiar, només cal entrar-hi per respirar aquella olor que fan les botigues acollidores, especials, plenes de bonhomia. El Francesc i la Ramona van tenir un fill: Francesc Feu i Villaró, que casat amb Conxita Font i Ferrer (de cal Pixarada) i seguint els passos familiars va continuar la tasca endegada pels seus pares.

L'afany emprenedor i el neguit de progrés, sempre lligats a l'establiment, porten a diversificar la seva oferta, i així des dels primers moments, a part de la drogueria, la botiga s'especialitza en la fabricació de xocolata, l'elaboració de torrons i pastisseria. Com a mostra de l'activitat enginyosa d'aquest moment podem dir que l'any 1929 una casa comercial de cava els va regalar, com a mostra de complaença, un cartell de ceràmica que encara avui podem veure a la façana principal de la casa.

Del Francesc i la Conxita van néixer tres fills, la Ramona, el Valentí i el Lluís. Com que la Ramona i el Lluís van morir molt joves, 35 i 24 anys respectivament, va quedar com a continuador el Valentí. El Valentí Feu i Font que avui tots coneixem, home emprenedor i casat amb Dolors Boix i Cardona, ha anat desenvolupant el negoci des dels anys trenta i encara avui podem veure'l amb aquella brillantor als ulls de l'home negociant, tot i que ell ens recorda que ja està jubilat.

Valentí, el botiguer, l'avi, el pintor... si hi aneu i de segur que hi sereu ben rebuts, demaneu que us ensenyi la seva col·lecció de pintura, a ell li agrada de fer-ho i és una mostra deliciosa del nostre país. Li ha tocat de viure'n de tots colors, però ell destaca com un dels fets més curiosos que van haver d'arribar a tancar la botiga durant tres mesos a començament de l'any 1942 per culpa de la fiscalia de taxes, aquest fet es va produir en uns moments històricament molt problemàtics on tot allò que feia "olor" de català era perseguit i, és clar, amb aquest cognom... En aquests temps de repressió el nom de la botiga, Adroguer Nou, tampoc agradava massa i l'any 1944 les forces del moment van voler treure'l de la façana.

Com a bons adroguers treballaven també la pintura i l'elaboraven de forma pròpia, així va provocar que donessin color a molts indrets de Solsona com van ser en aquell moment la farinera del Moles o la farinera del Reig.

Parlant amb el Valentí ens surten a la conversa mots desconeguts per mi i que també són part històrica d'aquesta casa, així arribem a parlar de les gasoses de paper fetes amb bicarbonat, l'àcid tartàric, l'essència de llimó, i el sucre de llustre, dels seus torrons d'avellana, del sidral i també dels "volados" a base de sucre i clara d'ou i el seu característic "punt de vola".

Casa on les olors del cafè també hi tenien lloc, em recorda que es feien la torrefacció del cafè i la malta amb la flaire que fluïa per tot el carrer. També treballaven la torrefacció de l'ametlla i l'avellana fet que derivava en una coneixença "exquisida" d'aquests productes.

El Valentí i la Dolors han tingut dos fills: el Francesc i la Conxita Feu Boix, el negoci l'ha continuat el xicot i després d'uns anys de compartir el comanament, és ell ara qui al costat de la seva senyora, Angels Jordana i Cervós, i les seves dues filles, l'Anna i la Dolors, porten el timó del vaixell.

A partir del 1968 comença una nova diversificació del negoci en la qual s'hi exerceix la venda al detall i a l'engròs. Avui coneixen el seu nom en un radi molt ampli que arribaria de les ciutats més grans com Barcelona i la Seu d'Urgell als pobles i racons més petits del nostre Solsonès.

L'afany emprenedor i el neguit de progrés, sempre lligats a l'establiment, porten a diversificar la seva oferta, i així des dels primers moments, a part de la drogueria, la botiga s'especialitza en la fabricació de xocolata, l'elaboració de torrons i pastissera. Com a mostra de l'activitat enginyosa d'aquest moment podem dir que l'any 1929 una casa comercial de cava els va regalar, com a mostra de complaença, un cartell de ceràmica que encara avui podem veure a la façana Principal de la casa.

Del Francesc i la Conxita van néixer tres fills, la Ramona, el Valentí i el Lluís. Com que la Ramona i el Lluís van morir molt joves, 35 i 24 anys respectivament, va quedar com a continuador el Valentí. El Valentí Feu i Font que avui tots coneixem, home emprenedor i casat amb Dolors Boix i Cardona, ha anat desenvolupant el negoci des dels anys trenta i encara avui podem veure'l amb aquella brillantor als ulls de l'home negociant, tot i que ell ens recorda que ja està jubilat.

Valentí, el botiguer, l'avi, el pintor... si hi aneu i de segur que hi sereu ben rebuts, demaneu que us ensenyi la seva col·lecció de pintura, a ell li agrada de fer-ho i és una mostra deliciosa del nostre país. Li ha tocat de viure'n de tots colors, però ell destaca com un dels fets més curiosos que van haver d'arribar a tancar la botiga durant tres mesos a començament de l'any 1942 per culpa de la fiscalia de taxes, aquest fet es va produir en uns moments històricament molt problemàtics on tot allò que feia "olor" de català era perseguit i, és clar, amb aquest cognom... En aquests temps de repressió el nom de la botiga, Adroguer Nou, tampoc agradava massa i l'any 1944 les forces del moment van voler treure'l de la façana.

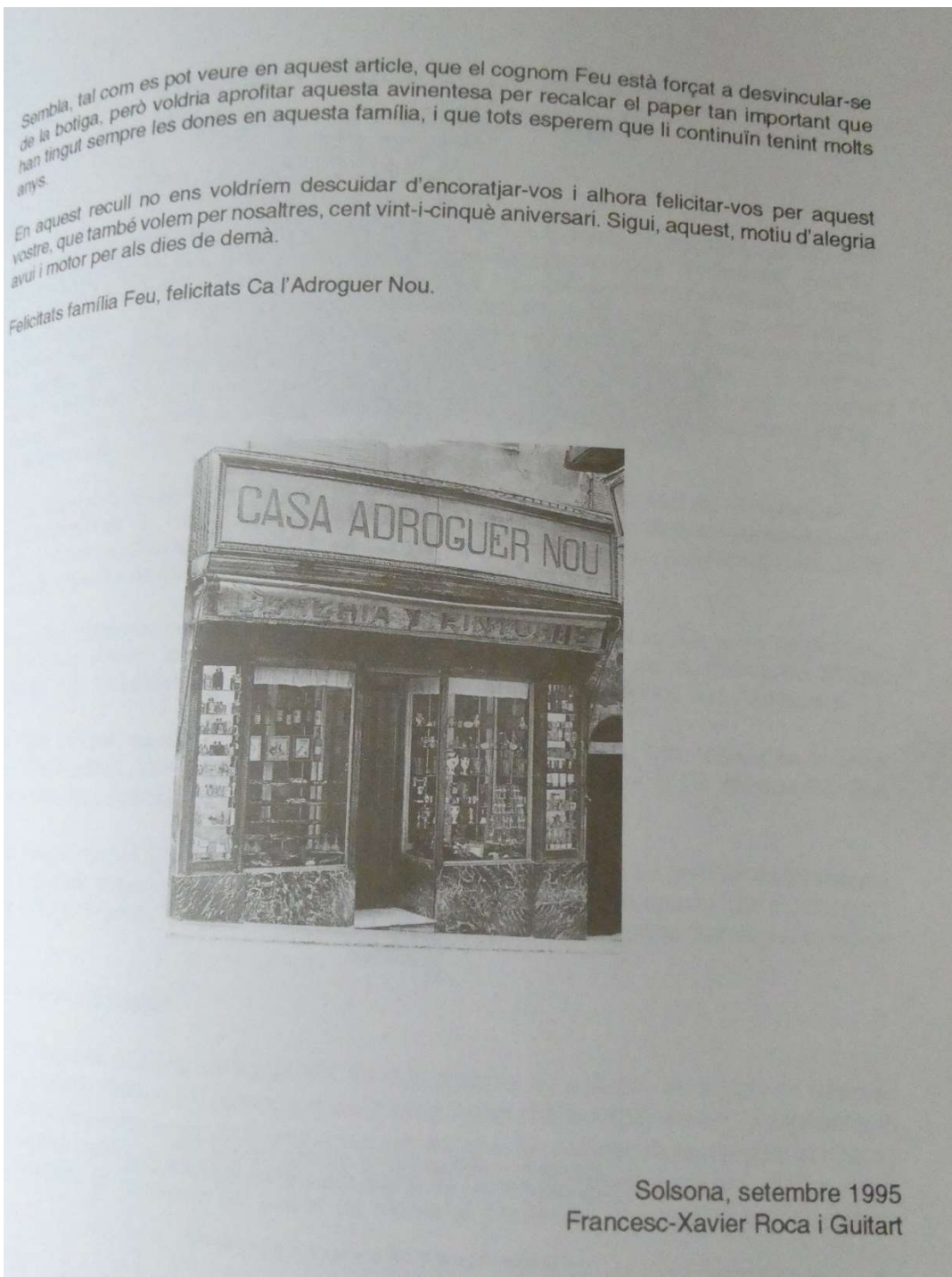
Com a bons adroguers treballaven també la pintura i l'elaboraven de forma pròpia, així va provocar que donessin color a molts indrets de Solsona com van ser en aquell moment la farinera del Moles o la farinera del Reig.

Parlant amb el Valentí ens surten a la conversa mots desconeguts per mi i que també són part històrica d'aquesta casa, així arribem a parlar de les gasoses de paper fetes amb bicarbonat, l'àcid tartàsic, l'essència de llimó, i el sucre de llustre, dels seus torrons d'avellana, del sidral i també dels "volados" a base de sucre i clara d'ou i el seu característic "punt de vola".

Casa on les olors del cafè també hi tenien lloc, em recorda que es feien la torrefacció del cafè i la malta amb la flaire que fluïa per tot el carrer. També treballaven la torrefacció de l'ametlla i l'avellana fet que derivava en una coneixença "exquisida" d'aquests productes.

El Valentí i la Dolors han tingut dos fills: el Francesc i la Conxita Feu Boix, el negoci l'ha continuat el xicot i després d'uns anys de compartir el comanament, és ell ara qui al costat de la seva senyora, Àngels Jordana i Cervós, i les seves dues filles, l'Anna i la Dolors, porten el timó del vaixell.

A partir del 1968 comença una nova diversificació del negoci en la qual s'hi exerceix la venda al detall i a l'engròs. Avui coneixen el seu nom en un radi molt ampli que arribaria de les ciutats més grans com Barcelona i la Seu d'Urgell als pobles i racons més petits del nostre Solsonès.

Sembla, tal com es pot veure en aquest article, que el cognom Feu està forçat a desvincular-se de la botiga, però voldria aprofitar aquesta avinentesa per recalcar el paper tan important que han tingut sempre les dones en aquesta família, i en que tots esperem que li continuïn tenint molts anys.

En aquest recull no ens voldríem descuidar d'encoratjar-vos i alhora felicitar-vos per aquest vostre, que també volem per nosaltres, cent vint-i-cinquè aniversari. Sigui, aquest, motiu d'alegria avui i motor per als dies de demà.

Felicitats família Feu, felicitats Ca l'Adroguer Nou.

Solsona, setembre 1995
Francesc-Xavier Roca Guitart

F. Xavier Roca Guitart – Ca l'Adroguer Nou - Programa FM Solsona 1995
Arxiu Montserrat Riu Mas

